

De evangelieperikoop uit Markus, durf ik soms –schalks- “de mislukte vakantie van Jezus en zijn leerlingen” noemen. De leerlingen zijn moe na hun zendingsopdracht bij hun thuiskomst. Ze waren twee aan twee uitgezonden naar de dorpen in de omgeving om het Rijk Gods te verkondigen, zieken te genezen en demonen uit te drijven. In plaats van te kunnen rusten en op verhaal te komen bij elkaar en bij Jezus, treffen ze alleen maar meer werk aan (en mensen in nood). Zo overweldigend veel, dat er zelfs geen tijd overblijft om te eten. En dan dreigt overspanning, burn-out. Ongezond. Jezus heeft er oog voor en neemt een beslissing. In onze hedendaagse taal: “Jullie hebben nood aan een weekendje uitrusten op een eenzame plek”. En weg zijn ze. Met de boot. Oef.

Wat er daarop gebeurt, weten we. Zoveel volk wacht hen op aan de oever aan de andere kant van het meer, dat Jezus het zich onmiddellijk aantrekt. Hij heeft men hen te doen, met deze mensen die kennelijk iets menen te vinden bij Hem. Het evangelie zegt het expliciet: mensen aan hun lot overgelaten, “als schapen zonder herder”. En Hij begint hen te geven wat ze nodig hebben: onderricht, en (volgende week) brood om te eten en om van te leven, de voorafbeelding van de eucharistie.

Het verhaal geeft te denken. Het is natuurlijk meer dan een mislukt vakantieverhaal, of een verhaal dat ons uitnodigt om ons geloof ook te blijven beleven in woord en daad tijdens de vakantie. Het verhaal nodigt ons uit om die massa volk te beschouwen. Waarom komen ze in zo’n grote aantallen met grote fysieke inspanning naar Jezus op die eenzame plek? Hebben ze dan geen geestelijke leiders in hun dorpen, en hun geschreven en doorleefde traditie in en rond de synagogen? Waarom volstond dat niet? Wat is die honger die hen drijft? Wat denken ze te vinden bij Jezus?

De profeet Jeremias waarschuwde in zijn tijd reeds (een kleine 600 jaar vòòr Christus) dat geestelijke leiders de bal volledig mis kunnen slaan met nefaste gevolgen voor het Volk Gods, dat begint te dwalen en de weg verliest, dolend in het leven als schapen zonder herder, blootgesteld aan allerlei gevaren die hun belagen. “Wee deze leiders”, zegt de profeet Jeremias; God zal zelf ingrijpen; Hij zal handelen en een nieuwe leider uit de stam van David doen opstaan, die wel toont hoe het moet. Hier wordt de Messias aangekondigd, die wij in Jezus van Nazareth erkennen. Jezus geeft aan de mensen wat zij echt nodig hebben. Mededogen, menselijkheid, genezing, hoop, een levensstijl, een weg naar God en deze waarheid die zich openbaart in verbondenheid beleefd met anderen.

In verbondenheid met Jezus vinden wij ook vandaag antwoorden die het verschil uitmaken in de ‘ups’ en ‘downs’ van ons leven. Hij is de ware herder, zoals de bekende psalm 23 het vandaag uitdrukt: “De Heer is mijn Herder, het zal mij aan niets ontbreken, Hij brengt mij in een oase van groen; dààr is het goed rusten. Zelfs al moet ik door het duister van de dood, Ik zal niet vrezen, want Hij is bij mij”. Of zoals Paulus het treffend zegt in zijn brief aan de Efeziërs, de bewoners van Efeze die een Griekse kolonie waren op de kust van Klein Azië: -met mijn woorden- “Jezus Christus die een Jood was is naar u toe gekomen, en heeft hij zich u aangetrokken. Hij heeft de heidense en Joodse wereld in zich verenigd. Om voor beiden de weg te worden ten leven, naar de Vader, samen. Een weg van vrede en gerechtigheid.”

Hieruit spreekt de grote verantwoordelijkheid die ook kerkleiders vandaag hebben. Dat Paus Franciscus een synode bijeenroept over de synodaliteit in de Kerk, is in die zin veelbetekenend. Want ‘syn’ betekent ‘samen’, en ‘hodos’ betekent de ‘weg’. Een keuze om dieper en beter te verstaan wat het Concilie Vaticanum II decreeteerde over de Kerk als “het Volk Gods dat samen onder weg is”. Hoe dient de Kerk zich als lichaam te organiseren van boven tot onder en van onder tot boven, om aan de honger van het gehele Volk Gods in deze moeilijke tijden met veel geestelijke, religieuze, morele, sociale en politieke verwarring op de wijze van Jezus tegemoet te komen? Laten we bidden dat we met zijn allen open staan voor de Geest van God die ons de weg tonen kan. Amen.